

Telegraful Român

2 ex. (Of.)
Asociațiunea pentru literatura română și
cultura poporului român

Sibiu

Organ național-bisericesc.

Intemeiat în 1853 de Mihail

Str. Șaguna 8

Părinte Andrei Șaguna

Abonamentul:

Pentru parohii cl. I Lei 7000.— cl. II Lei 5000.—
cl. III Lei 3000.— Particulari Lei 7000.— Autorități
și străinătate Lei 15.000.— De aprilie Lei 20.000.—

Articole și corespondențe

se adresează REDACȚIEI Telegraful Român Sibiu
strada Mitropoliei Nr. 45. — Articole nepublicate
nu se înapoiază. — Scrisori nefrancate se refuză.

Prețul inserțiunilor

un cm. 2 Lei pentru o dată, dacă se publică
de mai multe ori se dă rabat corespunzător

Abonamentele și inserțiunile

se adresează ADMINISTRAȚIEI ziarului Tele-
graful Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45

CUVÂNTAREA

I. P. Sf. nostru Mitropolit NICOLAE cu ocazia
recepției de Anul Nou

Domnule General-Comandant,
Domnule Colonel-Comandant,
Domnule General Prefect,
Domnule Primar,
I. P. Cuvioase Părinte,
Doamnă Prezidentă,
P. C. Părinți și Domnilor,

Vă mulțumesc din toată inima
pentru urările ce mi-ați făcut cu o-
cazia schimbării anului. Vă asigur
din partea mea de cele mai calde
simțăminte și Vă fac cele mai fier-
binți urări ca anul în care am în-
trat să fie un an de bucurie, de îm-
plinire a tuturor bunelor dorinți cu
cari l-am așteptat.

Din pragul acestui an nou ne
proiectăm spre viitor gândurile no-
astre, dorințele noastre și aspirați-
unile cele mai înalte ale sufletului
nostru și privim în necunoscutul lui
cu optimismul sănătos pe care ni-l
inspiră credința în Dumnezeu.

Istoria — după concepția pe
care o măturăm — nu este un joc
capricios al unor forțe oarbe, ne-
controlate de nimic pe lume, ci o
desfășurare de viață după rânduiala
voită de Dumnezeu. În conținutul
istoriei se împletesc, ce e drept, pe
lângă darurile pe care Dumnezeu le
revarsă îmbelșugat asupra lumii, și
realitățile triste ale greșelilor, ale pă-
catelor noastre. Câmpul larg al isto-
riei se înfățișează ca o succesiune
de dealuri și văi, de culmi și depre-
siuni, cu progrese și regrese, cu înăl-
țări și scoborări, cu măreții și amă-
rațiuni. Cu toate acestea noi des-
prindem din evenimentele ce se suc-
ced un sens, o logică, o rațiune a
istoriei. Mai presus de toate stă
Providența dumnezească, purtarea
de grijă a lui Dumnezeu, la cârma
lumii și îndrumarea destinelor po-
porelor.

Cât de adânc am simțit și noi,
Românii, această purtare de grijă cu
care ne cercetează Providența divină!
Mă gândesc la ziua istorică de 23
August 1944, când neaormita pur-
tare de grijă a Celui de sus ne-a
întors de pe drumul prăpăstios pe
care apucasem, aducându-ne — pe
cum a spus I. P. C. Părinte arhi-
mandrit-Vicar — la vechile și în-
cercatele prietenii și alianțe, cărora
le datorăm în bună parte întregirea
Statului român. Noi mulțumim lui
Dumnezeu pentru protecția ce ne-a
dat-o în toată bună vremea și Lui
ii încredințăm, întru smerită închi-
nare, soarta din viitor a neamului
nostru.

Avem, în același timp, toată în-
crederea în conducătorii marilor na-
țiuni aliate, cari vor stabili condi-
țiile unei păci drepte și ale securității
statelor și națiunilor în viitor. Avem
încredere în Prim-ministrul Marei
Britanii, dl Winston Churchill, în
Președintele Statelor Unite ale Ame-
ricii, dl Franklin Roosevelt și în
Mareșalul URSS Stalin, care cu in-

cercată energie conduce puternicul
Stat vecin dela Răsăritul țării no-
astre. În special de acest Stat, cu care
suntem în imediată vecinătate, ne
simțim mai aproape din multe puncte
de vedere. Destinul neamului nostru
s'a resimțit adeseori binefăcător de
pe urma legăturilor ce le-a avut cu
marele popor rus. Astăzi neamul s'a
întâlnit din nou într-o prietenie și
într-o solidaritate sinceră cu puter-
nicul nostru vecin. Armata rusă ne-a
ajutat la eliberarea Ardealului de sus
și armata noastră luptă alături de
ea împotriva acelor cari ne-au duș-
mănit în trecut și nu ne-ar fi voit
binele nici în viitor. Poporul român
este conștient că istoria lui viitoare
va avea să se desfășoare într-o strânsă
colaborare cu poporul rus și e ho-
tărât să pășească cu sinceritate pe
această linie firească a destinului
său. Rugăm pe reprezentanții de față
ai poporului rus să ducă celor ce-i di-
riguesc destinele cuvântul sincer
noastre prietenii și să aibă toată în-
crederea în loialitatea sufletelor no-
astre.

Ca ierarh al Bisericii noastre simt
trebuință să adaug că credința pra-
voslavnică comună este un factor im-
portant pentru puntea de legătură
dela sufletul nostru la sufletul rus,
dela Statul nostru la Statul puter-
nicului nostru vecin.

Din felul cum s'a produs la noi
schimbarea dela 23 August 1944,
fără nici un fel de convulsii in-
terne, rezultă limpede și fără pu-
tință de îndoială că elementele de-
terminante ale acestei schimbări erau
demult prezente și active în sufletele
noastre și nu avem altă dorință mai
caldă, în privința aceasta, decât să
facem cât mai utilă și mai trainică
alianța în care ne-am integrat atunci.

Cât de frumos s'a manifestat
poporul nostru cu ocazia acestei
schimbări fundamentale a orientării
noastre politice, câtă înțelegere și ce
admirabil echilibru sufletească a vădit
el în această împrejurare hotărâtoare
a istoriei noastre! Acest echilibru
moral este pentru noi o mare che-
zășă a viitorului.

Dăinuirea lui aproape de două
ori milenară pe acest pământ, de unde
nici o adversitate nu l-a putut clăti,
i-l face sigur de sine și încrezător
în steaua vieții sale. Conducătorii lui,
cei politici în primul rând, pot să se
fericească, bineștiind că acest popor
înțelept le oferă toate mijloacele cu
ajutorul cărora să poată răsbî dea-
supra greutăților.

Străbatem încă vremuri grele.
Biruina asupra lor este rezervată
numai celor vrednici cari știu să în-
frunte neajunsurile cu răbdare și cu
încredere în zile mai bune. Sfatul
pe care-l îndrept în această zi către
întregul nostru popor, ca o caldă
rugămintă este: să păstreze cea mai
strânsă solidaritate națională, între

toate împrejurările. Biserica no-
astră, ca în tot trecutul ei, ne stă și
acum într'ajutor, ca să ajungem
la limanul mântuirii. Ea s'a rugat
împună cu poporul ei dreptcredin-
cios și pentru el, l-a învățat, l-a
luminat și l-a călăuzit cu dragoste
de mamă pe calea către cer și pe
cărarea izbânzilor naționale. În a-
ceastă misiune a ei va rămâne și de
aici înainte.

Prea Cucernici părinți,

Prea stimate doamne și domni,

Ne bucurăm că la cârma Țării
lucrează astăzi în armonie un guvern
alcătuit din reprezentanți ai mai multor
partide. Varietatea de ideologie a lor să
nu ne îngrijoreze. Ea face viața poli-
tică mai amplă, mai vie, mai colorată.
Dar cu o singură condiție, ca scopul
tuturor partidelor să fie același:
binele cel mai mare al Țării și al
Neamului. Esențialul este ca ideolo-
giile reprezentate de către partidele
politice cu toată varietatea lor, să
fie numai mijloace ducătoare către
aceeași țintă salvatoare care ne ani-
mează pe toți.

Asistăm la mari schimbări, la
noi și profunde, în toate domeniile
vieții. Dar ele sunt mai ales schim-
bări în referințele de ordin extern,
pe planul politic și social. Eu aș
dori însă să văd producându-se, mai
cu seamă în viața Statului și în
viața fiilor Bisericii noastre, reforma
morală a sufletelor. Aceasta este te-
melia oricăror progrese durabile.
Sunt ferm convins că o viață mai
bună — ca cea după care suspină
omul — în suferință a zilelor no-
astre — poate veni numai prin oa-
meni mai buni. Vorbind în termeni
religioși: împărăția lui Dumnezeu se
poate pogori în lume numai prin
fii ai lui Dumnezeu. Unde oamenii
mai buni, unde fiii lui Dumnezeu in-
târzie a se arăta, acolo și cele mai
suntuoase palate, cele mai confor-
tabile condițiuni de trai și cele mai
generoase întocmiri sociale nu vor
folosi prea mult pentru a sălășui
în lume o viață mai bună.

La săvârșirea acestei opere de
înoire morală a sufletelor, se simte
chemată să lucreze în primul rând
sfânta noastră Biserică. Ea cheamă
pe toți fiii neamului în jurul altare-
lor ei, la izvorul de apă vie a învă-
țăturilor și harurilor ei, ca să le să-
dească în suflete virtuțile cele mai
înalte, să se lase străbătuți de duhul
credinței și al vieții celei noi care
ni s'a dat în Hristos Domnul și care
reprezintă puterea și chezașia cea
mai sigură pentru dăinuirea peste
veacuri a unui popor.

Folosesc prilejul schimbării a-
nului pentru a-mi exprima încrede-
rea în Guvernul Țării și a-i face
urarea ca bunul Dumnezeu să-i a-
jute să ne poată conduce cu succes
desvârșit la ajungerea aspirațiilor
naționale.

Domnule General-Comandant,
nu-i zi lăsată de Dumnezeu, în care
să nu ne rugăm pentru scumpă
noastră armată și pentru biruina ei.

Ea și-a acoperit cu jertfe calea de
glorie pe care a purces la desrobi-
rea întregului Ardeal. Ca păstor su-
fletesc al acestei părți a Țării, Vă
asigur de toată dragostea, recuno-
ștința și admirația ce o purtăm bra-
vei noastre armate. Domniei Voastre
personal Vă fac cele mai adânc sim-
țite urări de bine pentru anul în care
am intrat.

Domnule Colonel-Comandant al
garnizoanei rusești locale, mulțumim-
du-Vă pentru urările ce mi-ați făcut,
cu simțăminte de recunoștință și ad-
mirație Vă asigur că nu vom uita
niciodată jertfa pe care glorioasa
Armata a Rusiei a adus-o pentru
eliberarea Transilvaniei ce ni-a fost
răpită silnic prin odiosul diktat dela
Viena. Noi n'am recunoscut nicio-
dată acest diktat și am luptat cu
dârzenie împotriva lui. Urez vitezei
Armate ruse biruina deplină și Dom-
niei Voastre Vă fac cele mai calde
urări de sănătate și prosperitate în
noul an.

Mulțumesc călduros domnului
General-Prefect al județului și dom-
nului Primar al Municipiului Sibiu
pentru urările ce mi-au adresat și le
urez ca unui Dumnezeu să le a-
jute să-și îndeplinească cu compe-
tență încercată și cu devotamentul
ce-l poartă în inimi chemarea D-Lor
pentru binele și mulțumirea cetățe-
nilor județului și municipiului nostru.

Prea Stimată doamnă prezidentă,
sunt așa de calde și atât de pătrun-
zătoare cuvintele de urare ce mi
le-ați exprimat, încât abia găsesc
răspunsul potrivit prin care să Vă
mulțumesc. Vă rog să fiți încredin-
țată că Biserica prețuiește concursul
pe care îl dă cu atâta tragere de
inimă Societatea Ortodoxă Națională
a Femeilor române, căreia îi fac, ca
și D-Voastre personal, cele mai bune
urări de anul nou.

Pe Părintele arhimandrit Teo-
dor, vicarul meu, vreau să-l asociez
— împreună cu pe întreg clerul —
la rugăciunea ce o fac la început de
an nou, ca Părintele cersesc să ocro-
tească Țara noastră și să-I ajute
tinărului și înțeleptului nostru Rege
Mihai I întru izbânda tuturor gân-
durilor înalte ce-L însuflețesc pentru
binele ei. Regele nostru este pentru
noi razim tare de nădejde. Pășind
cu demnitate și curaj în vâltoarea
acestor vremuri, Majestatea Sa a
dovedit că posedă nu numai elanul
trebuincios unor fapte mari, ci și
înțelepciunea pentru a le îndruma în
făgașuri drepte. Il asigurăm de ne-
clintitul nostru devotament, la care-L
rugăm să conteze cu încredere de-
săvârșită.

Implorând binecuvântarea ce-
rească asupra Țării, asupra Tro-
nului și asupra poporului ei și ru-
gând pe bunul Dumnezeu să aducă
în anul care începe pacea mult do-
rită de toate popoarele, dar pacea
biruitoare, pentru libertate și drep-
tate, Vă doresc tuturor un an nou
de muncă spornică și bucurie su-
fletească.

(După notele luate de p. Gr. T. Marcu).

Cuvinte arhieresti

— La Nașterea Mântuitorului, în 1944 —

Din Pastorală P. S. Episcop Andrei al Aradului:

... Pentru bucuria acestui praznic să fie deplină, vom încerca, iubii mei fii sufletești, să vă tâlcuim, pe scurt, trei întrebări:

1. De ce a trebuit să vină în lume ca Mântuitor, și să se facă om, însuși Fiul lui Dumnezeu?

2. Ce binefaceri a adus Iisus Hristos prin venirea Sa în lume?

3. Mai poate fi scos Iisus Hristos din inima omenească?

El, Mântuitorul, s'a pogorât la noi ca să ne învețe, să ne curețe de păcat și să ne arate calea pe care și noi ne putem înălța la Dumnezeu, spre a ne face după „chipul și asemnarea” Lui, așa cum e înțelegerea pentru care omul a fost creat, și frumusețea cerească, la care, din cauza păcatului, omul singur nu ma, poate ajunge. Fiul lui Dumnezeu s'a făcut om, pentru că aceasta este calea cea mai potrivită de a se înfrăți cu omul. El a venit pe pământ, pentru a ne călăuzi la cer, acolo unde este locul nostru de obârșie și patria noastră cea veșnică.

Pe lângă cunoștința cea adevărată despre Dumnezeu, Iisus Hristos ne-a învățat să ne cunoaștem și pe noi înșine. Mântuitorul ne-a învățat să prețuim, mai presus de toate, sufletul nemuritor din noi, aceea scântee dumnezească ce nu se stinge deodată cu moartea trupească, ci se întoarce acasă, la Dumnezeu.

Iisus Hristos ne-a învățat cum să prețuim bunurile acestei lumi, spunându-ne: „Ce va folosi omului, dacă va câștiga lumea întreagă, iar sufletul său îl va pierde? Sau ce va da omul în schimb, pentru sufletul său?” (Matei 16, 26).

Mântuitorul ne-a vorbit limpede despre viața cea veșnică, ce ne așteaptă după moarte, în apropierea lui Dumnezeu. Toate cele din lume își au rostul lor, încât fiecare să-și găsească locul său în viața cea veșnică, după care neîncetat suspinăm aci jos (II Cor. 5, 2).

Au fost urli cari au spus că Iisus Hristos nici n'a trăit alevea pe acest pământ, și că El ar fi o născocire a unor minți svăpăiate. Sfintele Evanghelii stau mărturie nesdruncinată despre existența Dumnezeului învâțător, din gura Căruia au eșit, și — oamenii de pe acele vremuri au putut constata că Mântuitorul a trăit alevea, a pățit răstigoale, a înviat și s'a înălțat la cer, lăsând lumii Nou Testamnet, ca o moștenire și îndreptar de viață, pentru toate vremurile, până la a doua venire.

Alții au încercat să scoată pe Iisus Hristos din inima oamenilor. Unii au făcut acestea stălcind în învățătura, iar alții persecutând Biserica și pe ucenicii Lui, încercările, și ale unora și ale altora, s'au năruit.

Alții, mai ales în vremea noastră, spun că religia creștină nu mai corespunde împrejurărilor de viață de azi. Ea ar fi

prea învechită pentru zilele noastre, când ni se cer lucruri noi. „Iisus Hristos, — eri și azi și în veci — este același” — zice Sf. Scriptură (Evrei 13, 8). Nici o vreme nu se va putea lipsi de El, pentru că El singur are doborâșii pentru toate boalele, din toate veacurile. Numai învățătura Lui despre iubirea de aproapele, aplicată la viață, va putea să vindece toate ranele sociale.

Din pastorală P. S. Episcop Vasile al Timișorilor.

...La Praznicul Nașterii Domnului, creștinătatea din lumea întreagă, toți cei ce știu să prețuiască darul desăvârșit de mântuire ce l-a adus în lume Iisus prin nașterea Sa, întâmpină cu credință, cu dragoste și cu îndreptățită nădejde pe Soarele Cel mai presus de soare, care vine, an de an, să se sălășluiască în peștera sufletelor noastre, spre a o umplea de lumină cerească, de har și binecuvântare de Sus. Cântări de slavă înalță sufletele din toată lumea creștină către ceruri, întru întâmpinarea Dumnezeului Prunc.

Azi, în aceste vremuri de grea suferință și încercare pentru fiecare din noi, alipirea cu statornicie de sfânta noastră Biserică și sfintele, dumnezeiești și mântuitoarele ei învățături și orânduiri, credința noastră creștină ortodoxă, tare și nestrămutată este anghira cea mai sigură și mai de preț a sufletelor noastre. Și singurul izvor curat de îndreptățită nădejde, că, fiind binecuvântați pentru țări și curățenia credinței noastre cu ajutor de Sus, vom putea trece cu bine și neînfrânți, noi și Neamul nostru, peste cumplitele încercări de care sântem impresurați.

Părjolul războiului, ce bântue încă, a mistuit pe pământul țării noastre atâtea căminuri, atâtea gospodării și așezăminte publice. A lăsat fără adăpost și a pus pe drumul pribegiei stătea familii de frați de ai noștri. Aceștia acum, în vreme de iarnă, se găsesc fără adăpost, fără îmbrăcăminte caldă, fără hrană. Ei adastă cu toții ajutorul nostru, al fraților lor de sânge și lege creștinească. Liga Operelor Sociale, de sub augusta conducere a Majestății Sale Regina Mamă Elena, ne cheamă cu dăruie să venim în ajutorul fraților noștri, năpâstuiți de grozăviile războiului, din Moldova și Ardealul de Nord, abia eliberat, dăruind fiecare din noi ce avem de prisos, ba chiar din puștinul nostru, pentru alinaarea suferințelor și acoperirea lipsurilor fraților noștri cumplit încercați. Drept aceea: „Fiecare să dea precum se îndură cu inima, nu dintr-un mahnire, sau de silă, că pe dătorul de bună voie iubeste Dumnezeu”.

Acasă, în orașele și satele noastre, trăiesc, alături de noi, părinți neputincioși, soțiile fără sprijin și copii fără ocrotire ei celor ce luptă la hotare și dincolo de ele, alături de aliații noștri, pentru dreptatea românească și pentru slava din viitor a Neamului nostru. Să ne străduim, cu toată căldura sufletului nostru de buni români, ca să înlocuim, cu toată dăruia, iubirea și

purtarea de grijă, față de aceștia, pe cei îndepărtați ai lor.

Să îmbrățișăm cu dragoste creștinească și largă milostivire pe toți cei ce în jurul nostru trăiesc în lipsuri și suferințe. Ca astfel Crăciunul nostru, în aceste vremuri grele, să fie cu adevărat praznicul iubirii și al milosteniei creștine, praznicul înfrățirii și al încheierii noastre naționale de neînfrânt.

Din Pastorală P. S. Episcop Veniamin al Caransebeșului:

...Să dăm slavă lui Dumnezeu că ne-a învrednicit să ajungem luminatul praznic de astăzi și să-l aducem mulțumiri pentru nemărginitele daruri ce s'au pogorât prin Nașterea Fiului Său pentru binele și mântuirea noastră.

Atâta bunătate, lumină și căldură răsare din ieslea dela Vifleem, încât nu cred că poate fi inimă de creștin și român adevărat, care să nu se încălzească de razele ei și să nu simtă în suflet bucuria păstorilor, cari au auzit cântarea ingerilor: „Mărire întru cei de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace, între oameni bunăvoie” (Luca 2, 14).

Până ce omenirea nu se va reîntoarce la viața cea întru Hristos, toate păcile încheiate vor fi trecătoare și vor fi tulburate de alte războaie pornite de oameni fără credință și dragoste creștină, singură care poate sta la temelie noul vieți după care înseamnă lumea, căci Mântuitorul lumii ni-a spus: „Pace las vouă, pacea Mea, dau vouă, nu precum dă lumea” (Ioan 14, 17).

Cu ziua de 23 August a. c., prin bărbăteasca hotărâre a iubitului nostru Rege Mihai I, ajutat de sfetnici luminați, s'a deschis Neamului o nouă viață de libertate și de o mai bună rânduire socială — și a adus libertatea fraților noștri din Ardealul de Nord, după o amară robie de patru ani. Bucuria lor este și mai mare că pot sărbători acest praznic împreună cu frații de pretutindeni în deplină voie și libertate.

În noua orânduire a vieții de stat toți trebuie să s'am alături de conducători și să le stăm întru ajutor cu munca noastră și cu obolul nostru, ca să poată îndrepta relele de care suferă Țara și poporul pe urma războiului, căci numai așa vom putea asigura pe seama noastră o pace dreaptă, mult dorită de toată suflarea românească.

Colindătorii români. — În zilele de Crăciun, coruri de copii dela diferite instituții din capitală au fost cu colindele la Legația americană din București, la Comisiunea aliată de control, și la Misiunea militară sovietică. Aici dl general Vinogradov, împreună cu ofițerii superiori ruși, impresionați de colindele și datinile noastre, au reținut pe micii colindători, rugându-i să repete și să joace dansurile noastre naționale. Dl general i-a răsplătit apoi dându-le numeroase daruri. — Prilejuri de acest fel slujesc, și vor sluji, pentru a ne cunoaște împrumutat și a prețui calitățile sufletesti ale poporului român, care vrea să trăiască în bună înțelegere cu toți vecinii săi. Așa cere Crăciunul românesc, care a fost și este praznicul iubirii și al bunătății omenești.

Constituirea

Filialei Sibiu a Asociației Române pentru strângerea legăturilor cu U.R.S.S. (A.R.L.U.S.)

În ziua de 22 Dec. 1944, în sala Părvan a Facultății de Litere și Filosofie a Universității Cluj Sibiu, s'a constituit Filiala Sibiu a Arlus-ului. La ședința de constituire au luat parte: dl General I. Popovici ca delegat al Organizației centrale, dl prof. universitar E. Popovici, C. Dalcoviciu, Tib. Moșolu, M. Roșca și I. Cupcea, ca inițiatori locali ai Filialei și un număr de 109 semnatari ai cererii de înscriere în Asociație. Ca invitați speciali participă dl General D. Stavrescu, cdt. C. 6 A., G-ral R. Bădescu cdt. secund C. 6 A., prof. A. Borza, Rectorul Universității.

Dl General I. Popovici deschide adunarea și arată rostul organizației Arlus. Dl A. Roșca face un istoric al începuturilor acestei Asociații și citește statutele. Urmează discuții asupra felului alcătuirii Comitetului Filialei Sibiu. La propunerea dlui General I. Popovici adunarea alege următorul comitet:

Președinte: prof. univ. E. Popovici;
Vice-președinte: av. dr. I. Stoichiță;
Secretar: prof. univ. C. Dalcovici;
Bibliotecar: prof. M. Nanu;
Casier: prof. univ. Tib. Moșolu;
Cenzori: D. Diaconescu muncitor.

col. C. Anastasie și prof. Roșca. Totodată se propune înființarea câtorva secții pentru care sunt aleși următorii președinți:

1. Secția Artă - Literatură - Filosofie, prof. univ. D. Popovici.
2. Secția Științe, prof. univ. M. Kernbach.

3. Secția Socială, prof. universitar E. Speranția.

4. Secția Învățământ, prof. univ. Ștefănescu-Goangă.

5. Secția Economică, prof. N. Martin.
6. Secția Propagandă, Zevedei Barbu.

Organizarea celorlalte secții și a diviziunilor subsecții este în curs.

Urăm succese depline acestei atât de necesare organizațiuni.

Medaliile comemorative —

M. Sa Regele autorizează, prin decret-lege, ministerul finanțelor a bate prin Monetăria națională și a pune în vânzare medaliile comemorative de aur la maximum 1 milion bucăți.

Monetele de aur românești, — identice, ca dimensiune și greutate, cu monetele franceze de aur, numite napoleoni, de 20 franci, — sânt emise pentru a încrusta în aur evocator ziua desrobirii Ardealului de Nord și pentru a transmite și a se moșteni din generație în generație amintirea concretă a acelei pagini de istorie, deschisă de Rege și scrise de armata Sa în unire cu marii noștri aliați. Aceasta este motivarea, prezentată Suvranului și semnată de dl ministru al finanțelor M. Romniceanu.

FOIȘOARA

(Urmare din Nr. 119 al TR din 1944)

Creștinismul și problemele sociale

de EUGENIU E. MUNTEANU

Doctrina evanghelică este spiritualistă și individualistă, afirmând personalitatea omului cu atributele ei: libertatea și proprietatea individuală. Dar creștinismul vede creșterea personalității în jertfelnicia ei în favorul semenilor și încadrează proprietatea în acest rost de jertfelnicie.

Din faptul că în această concepție omul pe pământ este socotit numai un administrator al bunurilor, decurg două concepții specifice creștinismului:

1. Că dreptul de proprietate nefiind

un drept absolut, este supus unor obligații, care rezultă din raportul omului — administrator — față de Dumnezeu, adevăratul proprietar și față de scopul pe care el i l-a fixat în această calitate, și

2. Că omul va trebui să dea socoteală de felul cum a administrat bunurile ce i-au fost încredințate.¹

În literatura patristică, se poate desprinde același principiu, de covârșire a materialului prin spiritual, căci în general problema bunurilor ca și problema socială, este în primul rând o problemă morală și ea trebuie tratată ca atare după principiile morale.

Însă pentru a se putea realiza o administrare a proprietății după concepțiile creștinismului, este necesar ca și problema muncii să fie priyită tot prin prisma reformei aduse de idee nouă despre viață.

În lumina Bisericii munca nu este un lucru rușinos, ci e socotită drept o virtute.

Creștinismul stabilește în muncă, criteriul de valorificare și de prețuire al

omului ca și al unei societăți omenești. Doctrina creștină pune ca bază a viitoarei organizări sociale principiul muncii, cu imperativul: „Cine nu muncește nici să nu mănânce”. Latura aceasta a creștinismului este prinsă, admirabil de altfel, în cuvintele Sf. Ioan Hrisostomul, când zice, că obținerea pâinii prin muncă este o adevărată filosofie a vieții; deci să fericim pe cei ce trăiesc din lucrul mâinilor lor, iar referindu-se la muncitori afirmă că „nici un meseriaș să nu se rușineze, ci mai vârtos să cuprindă rușinea pe cei ce nu lucrează”.

Și munca fizică și cea intelectuală sunt accentuate în creștinism, ele fiind de obârșie divină. Însuși Cretătorul acestui lumi — Dumnezeu — este activitate. Mântuitorul lucrează neîncetat, deasemenea și apostolii.

Munca a fost o binecuvântare pentru om în starea sa paradisiacă, însă după căderea în păcat munca devine trudnică. Totuși, în această postură, omul credin-

¹ Șerban Ionescu: Aspectul social al Ortodoxiei, pag. 196.

² G. Săndulescu: Idem, pag. 108.

³ Ș. Ionescu: Idem, pag. 227—228.

Privire introspectivă

Vremurile pe care le trăim, ne pun în imposibilitate — spun unii — de a le afla vreo deslegare. Dar adevărul e că nu vrem să găsim, fiindcă deslegări sunt. Ele înfrumusețează culmea nebuniei și a ferocității omenești. Duhul răului — duhul veacului acestuia — copleșește pentru moment orice încercare de biruință, a binelui, a sensibilității adevărate ce reprezintă omenia din noi. Toate activitățile omenești și-au întors mersul normal dela construire, creație prosperare, ascensiune civilizatorie spre distrugere și stagnarea activității creatoare pozitive. Toate acestea le știe până și copilul — în felul lui — cu inocenta lui naivitate.

Dar interesant de constatat este că toate aceste deficiențe ce caracterizează fatal viața zilelor noastre, ne place să le privim cu o nepăsare diabolică, făcând abstracție de noi înșine, ca și când ar fi provenit din neființă, de unde deva de departe de noi. Ne place să ne situăm înafara tuturor acestor crize, prin care trece. — cu greu și cu binemeritate oftături, — întreaga umanitate și să ne credem numai oropsiții, nevinovații, victimele, „țapii ispășitori” ale acestor haotice vremuri, dar în nici un caz autorii morali și materiali, vinovații și direct răspunzători acestor stări contrare la tot ceea ce înseamnă nobleță, sensibilitate, omenie.

Oriunde, oricum și oricât ți-ai îndrepta, acum, privirile scruta-toare, atât ale ochilor spirituali cât și ale celor materiali, nu vezi decât lucruri, idei, fapte, care, prin anormalitatea lor, te cutremură până în cele mai adânci subtilități ale sufletului. Dar nu vedem că noi înșine suntem vinovații, posesorii unui „lustru fără bază”, sau niște „morminte vâruite”, dela care pornește cutremurul și groază. Ci, din contră, aruncăm vina pe tehnică, pe civilizație, pe economic, sau pe orice altceva, — numai pe noi nu.

Dacă ne-am întoarce privirile, risipite pe alte meleaguri decât ale propriului nostru câmp spiritual, și le-am adânci cu toată sinceritatea, cu toată atenția în noi înșine, examinându-ne cât se poate de minuțios și fără pic de părtinire, am fi obligați să ne recunoaștem ca drept autori principali și secundari ai vremurilor condamnate de noi înșine.

Desorientarea în care bălbăim, nesiguranța în care „viem și ne mișcăm”, dezaxarea de care suntem copleșiți, desechilibrul în

care am căzut, se datorește absenței unui centru fix care să depășească flexibilitatea și stabilitatea centrului nostru uman în sine. Acest centru al existenței se va bucura de o fixitate statornică numai când va avea un capăt sprijinit, nu în puțințele omenești de reazem, ci într-o potență, ce întrece toate potențele umane: în Cer, în divinitate. Ne-am întrebat vreodată sau ne-am controlat dacă axa vieții noastre ca indivizi, este măcar cu un pol în cer? Ori este cu amândoi polii jos? Este adevărat că, astăzi, — pentru mulți — din cauza unei arhiplinități de sine, a vorbi despre Cer, despre divinitate, omenie, cinste, caracter, înseamnă a fi contra „biologicului” și a deveni „banal”, după cum „banalități” sunt considerate toate ideile ce ar cuprinde o îndrumare către construire și intrămare interioară, spirituală. Dar, dacă constatăm în noi un gol pe care aproape că nu mai suntem în stare să-l umplem, apoi, aceasta se datorește nu faptului pierderii, sufletului nostru în divinitate, ci tocmai absenței totale a divinului din noi. Oricât s'ar părea unora de banală această afirmație, dar acesta-i adevărul, a cărui evidență numai cei ce sunt goli de el, o pot nega.

Cu toții strigăm după pace, știind că numai în vremuri pașnice se poate pași spre progres; dar totuși nu căutăm să fim împăcați, mai întâi, cu noi înșine. Știm că prin iubire — de pildă — se câștigă desăvârșirea, bunătatea, ș. a. Iar noi simțim necesitatea de a fi iubii, dar nu iubim. Știm că prin omenie se câștigă mulțumirea de sine, dela Dumnezeu și dela oameni, mulțumire, pe care noi o căutăm cu dor, la fiecare pas. Dar noi înșine nu suntem de omenie. Știm că generozitatea este o zestre morală, pe care o dorim dela alții, dar nu suntem generoși. Știm, apoi, că munca este un imperativ național al ceasului de față, pentru că prin muncă prosperează neamul întreg, pe care îl dorim cât mai înaintat. Dar nu muncim îndeajuns, etc.

Este deci necesară privirea în noi înșine pentru a observa, dacă există în noi generozitate, demnitate, sinceritate, iubire, credință, speranță, sau nu. Dacă nu există, atunci de ce ne mirăm că nu există înafară de noi. Iar dacă există, atunci, oricare ar pătrunde în străfundurile conștiinței sale, trebuie să priceapă că viața într'adevăr serioasă, viață omenească în sensul plin al cuvântului, e

cându-se o demarcație între cele două puteri: puterea politică și puterea religioasă, deosebindu-se divinul de uman, eternul de temporal, spiritualul de material, universalul de individual, fără să existe între ele antagonisme.

Concepția creștină afirmă originea divină atât a Bisericii, cât și a autorității Statului. Ele pot și trebuie să coexiste, să colaboreze, îndreptându-și activitatea asupra aceluiaș obiectiv: omul, sub dublul lui aspect de existență, ca cetățean al Statului și credincios al Bisericii.²

Creștinismul aduce și aici forma cea mai bună: aceea a conlucrării celor două puteri, prin expresia: „Dați cele ce-sunt ale Cezarului, Cezarului, și cele ce sunt ale lui Dumnezeu, lui Dumnezeu”, căci toate stăpânirile vin dela El.

Statul având origine dumnezeiască autoritatea lui nu poate rămâne indiferentă față de această forță spirituală. Biserica are o misiune moralizatoare, pacifică și de înfrățire a unei justiții reale,

M.S. Regele decorat

La serbarea Pomului de Crăciun al Regimentului de gardă călare, — serbare desfășurată în fața de față a reprezentanților statelor și armatelor aliate și ai guvernului și armatei române, — dl general Negulescu, ministru de război, în numele țării și armatei a decorat pe Majestatea Sa Regele cu Crucea «Virtuții Militare».

«Moș Crăciun», care simboliza țara, a rostit calde cuvinte arătând că milioane de români sânt adânc convinși, că numele de Mihai este sortit să strălucească în viața acestui neam; la toți chipul Majestății Sale este icoană în suflete și liman de viață. De aceea țara și ostașii și toată firea românească trimit Soveranului lor — primul soldat al țării — semnul credinței fără hotar, câștigat prin foc și sânge: Crucea Virtutii Militare. —

Acesta este omagiul sincer, pe care țara și armata îl aduce de Crăciun Celui ce la 23 August 1944 a deschis noul drum în viața neamului românesc.

Doi viteji

Ziarele de azi consacra articole de fond soldaților CROITORU EFTIMIE și STAN GHEORGHE, cari se găseau de pază la podul de vase de peste Tisa în ziua de 17 Noemvrie 1944, când o mină plutitoare se apropia de pod, adusă de șuvoiul apelor.

Dându-și seama de pericolul ce amenința podul, cei doi soldați și-au pus în primejdie viața, făcând să explodeze mina înainte de a ajunge la pod. Primul soldat a murit imediat pe loc, iar al doilea a rămas surd pe toată viața.

Pt. acest fapt de vitejie, amândoi soldații au fost citați cu ordin de zi pe înireagă armata.

Presa relevă simțul datoriei adânc înăscut în sufletul soldatului român, precum și spiritul lui de sacrificiu. Totodată această jertfă este dovada sincerității cu care purtătorii noștri de arme luptă pentru înfronarea unei lumi mai bune și mai cinstită.

Dați sânge pentru ostașii răniți în luptele de desrobire a Ardealului!

numai cea dusă pe plan spiritual, având, în centrul sensibilității noastre spirituale, pe Dumnezeu. Altfel, dacă privirile noastre nu sunt îndreptate spre acelaș țel: Cerul, îndumnezeirea și împăcarea noastră cu noi înșine, oricât am striga după pace, ea nu vine. Căci pacea trebuie să vină din noi, nu din afară de noi.

AVRAM PETRIC

Anul Nou la Sibiu

Întreitul praznic al Tăierii împrejur a Domnului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos, pomenirea sf. Vasile cel Mare și Anul Nou 1945, a fost sărbătorit în cetatea de scaun a Mitropoliei Ardealului cu ceremonialul îndătinat.

Îndată după sf. Liturghie, I. P. Sf. nostru Mitropolit Nicolae, înconjurat dn un sbor de preoți și diaconi, a săvârșit o Doxologie, în prezența capilor autorităților civile și militare, și a unei delegații de ofițeri din Armata sovietică, în frunte cu dl Colonel Alexandru Biciuri, comandantul garnizoanei sovietice din Sibiu, Catedrala era arhiplină.

După sf. slujbe, dl General de Divizie Stavrescu Gheorghe, comandantul Corpului 6 Teritorial, a trecut în revistă Compania de onoare cu drapel și muzică, a vorbit trupei și a primit defilarea.

A urmat apoi îndătinata recepție dela Reședința mitropolitană.

Erau prezenți în salonul de recepție dnii: General de Divizie Stavrescu Gh., comandantul C. 6 A., General de Divizie Băldescu Radu comandantul secund al aceleiași M. U., Colonel Comandant al garnizoanei ruse Alexandru Biciuri, Locotenent-Colonel Igor Lidov, Maior Sava Tratiacov și Maior Andrei Șaluho din partea Armatei sovietice; General Lipovan Gh., prefectul județului Sibiu; Dr. Sever Pop, primarul Municipiului Sibiu; Inspector General administrativ Colfescu; Insp. Gen. Sanitar Dr. Gh. Preda, vicepreședintele «Astrei»; Profesorii universitari Dr. Iuliu Hațeganu, Vl. Ghidonescu, Al. Procopovici, E. Sperantia, Valeriu Bologna, I. Crăciun; Dr. Victor Iancu, directorul ziarului «România Nouă», dna Sofia Șt. Mețș, președintă și dna Prof. Minodora Delca, secretara, din partea Societății ort. naț. a femeilor române, membrii Consiliilor arhiepiscopesc și mitropolitan în frunte cu I. P. C. Arhimandrit-Vicar Teodor Scorobet, și profesorii Academiei teologice «Andreiane» în frunte cu rectorul P. C. Prot. Stavr. Dr. D. Stăniloae, și m. a.

Au făcut urări Înalțului Ierarh dnii: General Stavrescu Gh., Colonel Al. Biciuri; I. P. C. Ahim-Vicar Teodor Scorobet, General Lipovan Gh., Dr. Sever Pop și Dna Sofia Șt. Mețș.

Li-a răspuns tuturor I. P. Sf. Sa, prin cuvântarea pe care o dăm în fruntea numărului acestuia.

Răspândiți cu drag

Telegraful Român

Organul lui Șaguna din 1853

Evangelhia fiind la baza acestor lupte și năzuințe.

Nu mai sacrificiile și suferințele rădate cu statornicie și nădejde creștinească, ne-au putut duce la eliberarea Ardealului românesc, pentru care acum câteva decenii, Marele Ierarh al Bisericii poporului, providențialul Andrei Șaguna, și-a transformat cârja arhierescă în sceptru vodă.

Figura lui măreață începe azi să se contureze în aureola bucuriei unanime, fiindcă o veche nedreptate socială a fost înlăturată, restabilindu-se justiția creștină și românească. Acum sufletele românești, eliberate de sub domnia urei și prigonirilor, se pot bucura, sub cupola cea mare a neamului și a Bisericii, de libertatea pentru care a luptat Andrei Șaguna.

Acest spirit, al dreptății și al libertății creștine, s'a întronat în mijlocul poporului român pentru totdeauna, căci „Dacă Dumnezeu este cu noi, cine va fi împotriva noastră?”

² Idem, pag. 227-228.

¹ Idem, pag. 230.

„Creștinismul și Democrația”

În presa de sărbători ne-a atras atenția în deosebi articolul „Creștinismul și Democrația”, al d-lui prof. univ. Vladimir Ghidionescu, publicat în ziarul sibian „România Nouă”.

Creștinismul și democrația — spune dl prof. Vladimir Ghidionescu, — nu sunt două cuvinte contradictorii, cum s'ar părea, ci ele reprezintă două curente de idei și realizări practice în strânsă legătură unul cu altul. Căci „dacă democrația modernă a putut să apară ca o mișcare izvoită din împrejurările economice, sociale, politice și culturale ale lumii moderne, chiar dintr-o filosofie socială materialistă și atee (Karl Marx), acest democrațism este însă tribut, fără să-și dea seama, izvorului inițial care l-a adăpat și care vine din îndepărtatul creștinism”.

Astfel, la temelia democrației moderne stă principiul creștin al afirmării personalității omului, ca om, contrar concepției antice care subordona până la anihilare această personalitate. De asemenea, democrația modernă are la temelia sa ideea creștină a fraternității tuturor oamenilor, ca filii ai aceluiași Părinte, și ideea unei împărății a lui Dumnezeu pe pământ.

Ideile acestea și altele asemenea lor, cu care Iisus a apărut în lume ca o „erupție vulcanică”, au generat nenumărate reforme politice și sociale, care fac ca democrația să formeze nu numai „originalitatea” creștinismului, ci chiar și „rostul existenței sale până în ziua de azi”.

Crizele și convulsiunile care zguduie temeliile culturii moderne, își au explicația, pe de o parte în înstrăinarea Bisericii de rolul său social într-o vreme, iar pe de altă parte în satisfacerea nevoilor materiale și sociale ale oamenilor prin creații independente de creștinism și Biserică.

Din partea Bisericii s'a produs însă reacțiunea, însuși socialismul modern purtând pecetea legăturii sale cu creștinismul, prin inițiatorii săi Lamennais, Saint-Simon și Proudhon, de asemenea, în toate confesiunile creștine se observă o puternică mișcare de creștinism social, în Franța cu pastorul Oberlin, în Elveția cu Charles Secrétan, în Anglia cu Dennison și Kingsley, în Germania cu Neumann, Wichern și Todt, în America încă mai de mult cu Channing. Am putea adăuga și noi inițiativa pastorului francez Tomy Fallot, socotit îndeobște ca apostolul creștinismului social francez. De asemenea, congrese și Mișcări Ecumenice, începând cu marea conferință dela Stockholm (1925), închinată apropierii între confesiunile creștine pe temeliile Vieții și Acțiunii sociale (Life and Work), și numeroase alte inițiative de apropiere a Bisericii de nevoile sociale ale vremurilor noastre.

Ar fi de dorit însă ca și democrația modernă să-și amintească de originile sale creștine și să se apropie de înțelegere și iubire de Biserică lui Hristos. Timpurile noastre — își încheie dl prof. Vladimir Ghidionescu articolul amintit mai sus — mai mult ca oricare altele, fac necesară legătura între democrația modernă și creștinismul depus în Evanghelie, ca învățătură a Aceluia a cărui zi de naștere o prăznuiește lumea de două mii de ani, fără ca învățătura lui să-și fi plinit pe de-a-tregul rostul ei. În mijlocul valvărtejului de foc și de sânge care a cuprins lupta urtă contra iubirii, echilibrul pe terenul luptelor economice și sociale ale lumii moderne nu poate fi stabilit decât prin socializarea creștinismului și prin creștinizarea democrației.”

E.

Un nou confrate. La 15 Decembrie 1944 a apărut în București un nou ziar de orientare politică „Drapelul”, ca oficios al partidului condus de dl Gh. Tătărescu, fost prim ministru. Cu reorganizarea acestui partid național liberal, în județul Sibiu, a fost încredințat dl Ioan N. Ciolan, fost deputat, ajutat de dl N. Regman, fost prefect.

Dați-Vă obolul pentru cei în-cercați de soartă!

VITRINA CĂRȚII

Mai des cu rugăciunile!

Biblioteca „Popasuri Duhovnicești”, imprimate în Tipografia Arhiepiscopiei Sibiu, a dat nu demult la lumină lucrarea: *Despre Rugăciune*, de Preot Gheorghe Șoima, profesor la Academia teologică „Andreiană”, pg. 64, Preț: 100 Lei.

Cărțica părintelui Gheorghe Șoima, pomenită mai sus, conține analiza scurtă și inteligentă a unui preot și profesor asupra manifestărilor de evlavie creștină ce se cheamă rugăciune.

Autorul începe analiza aceasta arătând întâi raportul strâns între rugăciune și sufletul creștin, — ca să treacă apoi la felul cum ne rugăm de oameni, și cum ne rugăm lui Dumnezeu; ce să-i cerem, prin rugăciune în legătură cu milostenia și cu postul. De altă parte, se stăruiește, asupra însemnatului rol, ce-l prezintă în viața creștinului, cântarea religioasă, ca mijloc ales de împărtășirea sentimentelor, pentru care graiul singur este neputincios. Cântarea religioasă este „graiul inimii omenești”, grai ce răscolește străfundul sufletelor.

„Cântarea obștească trece ca un fior prin toate sufletele adunărilor duhovnicești ale credincioșilor, le încălzește, le unește, și fiecare din ele dă putere înmulțită”.

Bunul creștin știe să rostească rugăciuni atât la necazuri și suferințe, cât și în clipele de bucurii, prilejuate de-o faptă norocoasă sau izbândă; el nu dă uitării recunoștința, cum de obicei făptuiesc cei slabi de minte și ușurați de inimă.

Pe lângă acestea, același creștin dă cinstirea cuvenită și Maicii Domnului și Sfinților din ceruri, pentru cari, în cărțile de rugăciuni, se găsesc frumoase și grăitoare cuvinte.

Cartea de rugăciuni, în casa credinciosului, devine scumpă comoară, unde în diferitele împrejurări ale vieții, străjuiește totdeauna cuvântul bun, de care are trebuință. E vorba, firește, să știm cum să-l citim.

Cartea părintelui profesor Șoima ne învață și ne ajută și din acest punct de vedere.

e. h.

State mari și state mici

Ziarul din capitală, al direcțiunii politice de front a armatei roșii, „Graiul Nou”, în Nrul său din 25 Dec. a. tr., publică sub titlul de mai sus, un prim-articol, din care împărtășim, pentru cititorii noștri doritori să cunoască principiile ce se pun la temelia statului sovietic, părțile de competență în următoarele:

Țările mari — scrie Graiul Nou — au avut totdeauna rol conducător în viața publică internațională. E consecința firească a mărimii teritoriului, a numărului locuitorilor, a puterii lor economice și militare, a influenței lor spirituale; — dar aceasta nu înseamnă deloc că țările mici sânt complet lipsite de putința de a dispune de soarta lor, că ele sânt neapărat sorbite a fi supuse și ingenuchiate.

Cât privește statele mari, nu faptul că un stat e mare, e determinant în atitudinea lui față de statele mici, ci faptul dacă în el domnește un regim de libertate și democrație, dacă el se conduce în politica sa de respectul drepturilor altor popoare, sau de tendințe agresive de cotorpire.

Statul sovietic — continuă același ziar — a dovedit prin fapte că este prietenul cel mai dezinteresat al popoarelor mici, apărătorul lor cel mai consecvent, adversarul cel mai hotărât și neîmpăcat al stărbililor drepturilor statelor mici.

Un popor — sfârșește articolul, — trebuie să învețe din greșelile lui; celce au predicat și predică „fatalismul” abdicării statelor mici dela o politică de suveranitate națională, sânt în 99 la o sută de cazuri complici ai fasciștilor nemți: a-i arunca peste bord și a da statului un regim democratic și pace, este pentru popoarele mici o chestiune de viață și moarte.

INFORMAȚIUNI

Mulțămire. Înalt Prea Sfinția Sa Mitropolitul nostru Nicolae, mulțămeste și pe această cale celor ce i-au trimis felicitări și i-au făcut urări de sf. Sărbători ale Nașterii Domnului și de Anul Nou — și, împărțind tuturor arhierestii binecuvântări, le face bune urări de prosperitate pentru noul an 1945.

Acordare de credite. Dl Ion I. Lupadatu, guvernatorul Băncii Naționale, a vizitat de curând pe dl ministru de finanțe Mihail Romniceanu, discutând cu dsa problema acordării de credite băncilor din Ardealul de Nord, în vederea începerii activității la aceste instituții bancare, prigonite cu sălbatică ură de „milienarii” foști stăpâniitori.

Execuții. Ministrul german de justiție, Thirak, a publicat într-un ziar nemțesc, date oficiale referitoare la numărul execuțiilor în Germania. După aceste modeste socoteli, în Germania anulului 1941 au fost executate 2921 persoane, iar în 1943 numărul celor executați se urcă la 5360. Acuzarea era: trădarea de stat, sabotarea legilor de război etc.

Armistițiul. La Dobrița a luat naștere un guvern provizoriu ungurese, sub președinția unui general, Dálnoky Miklos Béla, cu scop de a se lupta împotriva nemților și a regimului fascist din Ungaria. O delegație dela Dobrița a plecat spre Moscova pentru încheierea armistițiului. — Presa engleză, comentând formarea noului guvern maghiar, observă că distrugerea Ungariei, ca putere dușmană organizată, nu se mai poate înconjura. Formarea acestui guvern ar însemna primul pas al Ungariei pe calea pocăirii, pentru greșala ce a comis față de aliați. — pas creat pe modelul român sau bulgar. În programul noului guvern dela Dobrița se cuprinde și reforma agrară în Ungaria.

Regent al Greciei. Din Atena se anunță că Regele George al elenilor, de prezent în Londra, a numit pe arhiepiscopul și mitropolitul Atenei, Damaskinos, regent al Greciei, considerat ca omul cel mai util al elenilor de astăzi.

Earnă la Madrid. Pentru prima dată, de aproape o sută de ani, s'a produs „evenimentul”, ca orașul Madrid să fie acoperit de zăpadă la Crăciun. Temperatura a scăzut la un grad sub zero.

Spre cumpărare. Biblioteca Universității din Cluj-Sibiu, caută spre cumpărare reviste și ziare românești vechi, apărute în Ardeal (în anii 1830-1922). Se cumpără atât volume complete, cât și numere răsfețe, — precum și cărți apărute înainte de anul 1923. Otertele se vor înalta: Biblioteca Universității, la Sibiu.

Programul

serviciilor religioase la Sfânta biserică Catedrală din Sibiu pe luna Ianuarie 1945

1. În fiecare zi dimineața la ora 6^{1/2}. Utrenie și în continuare Sfânta Liturghie. În fiecare seară la ora 5 Vecernie. Vineri seara după Vecernie „Acatistul Maicii Domnului”.

2. În Duminecă și Sărbători dimineața la ora 8^{1/2}. Utrenie, în continuare la ora 9^{1/2}. Sfânta Liturghie. La liturghie cântă „Corul catedralei”, sub conducerea profesorului Gheorghe Șoima.

4. Sămbătă, la 6 Ianuarie 1945. Botezul Domnului, servesc: I. P. Cuv. Arhimandrit Teodor Scorobet, cons. stavr. Dr. Andrei Gălea, Ieronim Grovu, prof. Dr. Nicolae Terchiță, Dr. Nicolae Neaga, Dumitru Călugăr și prot. Mihail Neagu; diaconii: Ioan Circov, cons. Alexandru Popa, Anatolie Scurtu și Simion Macarie.

După Sf. Liturghie, la ora 10^{1/2} toată lumea merge în procesiune dela Sfânta biserică Catedrală în Piața Regele Ferdinand, unde la ora 11 l. P. S. Mitropolit Nicolae, înconjurat de un mare sobor de preoți și diaconi, va săvârși sfințirea apei Botezului.

5. Duminecă la 7 Ianuarie 1945. Sf. Ioan Botezătorul servesc: I. P. Cuv. Arhimandrit Teodor Scorobet, cons. Ieronim Grovu și prot. Mih. Neagu; diaconii: Anatolie Scurtu și Simion Macarie. Predică: I. P. C. Arhim. T. Scorobet. La Oastea Domnului predică: preotul Ioan Albu, dela parohia Sibiu-Iosefin.

6. Duminecă la 14 Ianuarie 1945, servesc: Cons. stavr. Dr. Andrei Gălea, Aurel Nanu și prot. Mihail Neagu; diaconii: Ioan Circov și Nicolae Mladin. Predică: cons. Aurel Nanu. La Oastea Domnului predică: preotul Nicolae Constantin, dela parohia Sibiu-Lazaret.

7. Duminecă în 21 Ianuarie 1945, servesc prot. Mih. Neagu, prof. Nicolae Terchiță și Dr. Nicolae Neaga; diaconii: cons. Alex. Popa și Anatolie Scurtu. Predică: duhov. Nicodim Belea. La Oastea Domnului predică: preotul Dr. Corneliu Sărbu, dela parohia Sibiu-Treistejari.

8. Duminecă, în 28 Ianuarie 1945, servesc: Rectorul Dr. Dumitru Stăniloae, prot. Mihail Neagu și profesorul Gheorghe Șoima; diaconii: Anatolie Scurtu și Nicolae Mladin. Predică prof. Nicolae Mladin, La Oastea Domnului predică: duhovnicul Nicodim Belea.

9. Marți, la 30 Ianuarie 1945, sfințit Trei Ierarhi: Vasile, Grigorie și Ioan servesc: prot. Mihail Neagu, duhovnicul Nicodim Belea, Ioan Munteanu, prof. Dumitru Călugăr și Gheorghe Șoima; diaconii: Dr. Grigorie T. Marcu și Simion Macarie. Predică: prof. Grigorie T. Marcu. La Oastea Domnului predică: preotul Ioan Munteanu.

Un Robinson modern

După ce a domnit patru săptămâni ca un rege într-o mică insulă stâncoasă din Dodecanez, un tânăr soldat englez este acum în drum spre casă. El lasă în urma lui un colț de lume care nu-l va uita multă vreme.

George Roberts, din Aberdeen, era în timp de pace voiajor comercial. Când a intrat în armată, n'avea nici cunoștințele și nici experiența necesară oricui se dedică problemelor administrative. Sub uniformă khaki, Roberts a devenit însă un om de acțiune în toată puterea cuvântului și a câștigat rangul destul de învidiat de sergent major al companiei sale.

În această calitate a debarcat dintr-o mică barcă, la 25 Septembrie, în regatul său din marea Egee. A fost primit cu entuziasm, deoarece insula abia scăpase de germani. Dar problemele care se puneau dela început în această insulă, ar fi doborât pe oricine — afară de Roberts.

Instalat într-un mic birou pe cheful capitalei insulei — un orașel cu căsuțe gaibene câțurate pe stânci — sergentul major a început prin rezolvarea problemei alimentației. Spectrul foamei te lăpăta deasupra celor 3500 locuitori ai insulei.

Roberts a cerut alimente, le-a primit și a luat măsuri pentru distribuirea lor corectă. A creat un organism ajutător compus din principalii șase negustori ai orașului, aleși de populație. Supușii săi îi numeau „Comandantul”. Titlul pe care și-l dădea singur, într-un raport oficial, era acela de „administrator al treburilor publice, căpitan de port, șef al poliției și bun pentru orice treabă necesară păstrării liniștii în insulă”.

Momentul cel mai greu a fost atunci când o epidemie de febră tifoidă a izbucnit în insulă. Cei trei medici locali au fost mobilizați și apoi cu gândul la sistemul britanic Roberts a dat extindere „ministerului sănătății”, a procurat medicamente pentru toată lumea și a reușit să reziste molimel până la sosirea unui medic din marina de război britanică în mâinile cărui a fost încredințat „ministerul sănătății”.

Într-un timp, acest soldat care reprezenta singur autoritatea militară, a deschis școlile, a creat o nouă poliție și a aprovizionat magazinele insulei cu carne, făină și biscuiți. La plecarea lui, insula era jericată și locuitorii ei, care nu s'au administrat singuri niciodată, cunoșteau principiile rudimentare ale unei organizații de stat moderne.

„Universul”